

Republika Hrvatska
Općinski sud u Đakovu - Stalna služba u Našicama
Trg dr. F. Tuđmana 14
31 500 Našice

Posl. broj: P-363/2024-15

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Đakovu, Stalna služba u Našicama, po sucu Dariu Ručeviću, u pravnoj stvari tužitelja Ivice Bošnjaka iz Donje Motičine, Vinogradska ulica 42, OIB:84443554195, zastupan po punomoćniku Marijanu Belčiću, odvjetniku iz Osijeka, protiv tuženika Addiko Bank d.d. iz Zagreba, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, zastupana po punomoćnicima iz odvjetničkog društva Kožul & Petrinović sa sjedištem u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 28. svibnja 2026. u prisutnosti tužiteljice osobno, zamjenika punomoćnika tužitelja Nikoline Čolić, odvjetničke vježbenice kod Marijana Belčića, odvjetnika iz Osijeka, a u odsutnosti punomoćnika tuženika, na ročištu za objavu presude održane dana 12. lipnja 2026. godine, objavio je i

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna odredba:

- iz čl. 7. st. 1. Ugovora o namjenskom kreditu uz depozit br. 5140030250-64000084172/2007., sklopljenog dana 05.02.2007. godine između tužitelja i tuženika, u dijelu odredbe koji glasi:

“...prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja trenutačno iznosi 1,20% jednokratno, unaprijed...”

II. Nalaže se tuženiku da tužitelju u roku od 15 dana na ime naplaćene naknade za obradu kredita isplati iznos od 141,10 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom na iznos tekućom od dana 14.02.2007. godine do 31.07.2015. godine po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, za pet postotnih poena, od 01.08.2015. godine do 31.12.2022. godine po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, a od 01.01.2023. godine do 31.12.2023. godine po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 01.01. 2024.godine pa nadalje do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna

poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine.

III. Utvrđuje se da je ništetna odredba:

- iz čl. 9. st. 2. Ugovora o namjenskom kreditu uz depozit br. 5140030250-64000084172/2007., sklopljenog dana 05.02.2007. godine između tužitelja i prednika tuženika, u dijelu odredbe koja glasi:

„U tom slučaju Korisnik se kredita obvezuje izvršiti uplatu prema zaključnom obračunu Banke koja je ovlaštena zaračunati i naknadu sukladno poslovnoj politici Banke.“

IV. Nalaže se tuženiku da tužitelju u roku od 15 dana na ime naplaćene naknade za prijevremenu otplatu kredita isplati iznos od 216,67 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom na iznos tekućom od dana 17.02.2012. godine do 31.07.2015. godine po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, za pet postotnih poena, od 01.08.2015. godine do 31.12.2022. godine po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, a od 01.01.2023. godine do 31.12.2023. godine po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 01.01. 2024.godine pa nadalje do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine.

V. Nalaže se tuženiku da tužitelju plati prouzročeni parnični trošak u iznosu od 1.125,00 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana 12. lipnja 2026. pa do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da su dana 05.02.2007. godine tužitelj i prednik tuženika sklopili Ugovor o namjenskom kreditu uz depozit br. 5140030250-64000084172/2007. prema kojem je tuženik kao kreditor tužitelju kao korisniku kredita, odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunskoj protuvrijednosti u iznosu od 19.500,00 CHF po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan korištenja kredita. Citiranim Ugovorom, ugovoren je rok otplate kredita u trajanju od 8 godina kroz otplatu u

jednakim mjesečnim anuitetima. Predmetnim tipskim Ugovorom u članku 7. ugovorena je naknada za obradu zahtjeva kredita i to u iznosu 1,20% jednokratno, unaprijed od ukupnog iznosa kredita. Tuženik je prilikom isplate kredita dana 13.02.2007. naplatio tužitelju naknadu za obradu zahtjeva kredita u iznosu od 1.063,13 kn, a koja protuvrijednost, prema fiksnom tečaju konverzije HRK u EUR utvrđenog Zakonom o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj, iznosi 141,10 EUR. Odredbom čl. 9. st.2. predmetnog Ugovora ,ugovoreno je da tužitelj može izvršiti prijevremenu otplatu kredita samo uz suglasnost i uz uvjete koje odredi tuženik. Tuženik je dana 16.02.2012. g. naplatio tužitelju naknadu za prijevremeno zatvaranje kredita u iznosu od 1.632,49 kn¹ a koja protuvrijednost, prema fiksnom tečaju konverzije HRK u EUR utvrđenog Zakonom o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj, iznosi 216,67 EUR. O ugovornim odredbama za tzv „ulaznu i izlaznu naknadu“ nije se pojedinačno pregovaralo, već su iste kao takve unaprijed formulirane i od strane tuženika (banke) implementirane u tipskom ugovoru na koji tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja. Naime, tužitelju nije bila razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknade i usluga na ime kojih se ista naplaćuje. Navedene odredbe nisu bile ugovorene u dobroj vjeri te su suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovale značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, zbog čega su iste nepoštene i ništetne te ne proizvodi pravni učinak.

2. U odgovoru na tužbu tuženik u cijelosti osporava osnovu tužbenog zahtjeva. Tuženik osporava potrošačko svojstvo Ugovora o kreditu. Svojstvo potrošača se ne presumira te je na tužitelju teret dokaza da sporni Ugovor o kreditu nije sklopio u poslovne već privatne svrhe. Ističe kako je naknada za obradu kredita naplaćena dana 13.02.2007.g. u iznosu od 1.063,13 HRK, a naknada za prijevremenu otplatu kredita naplaćena je 16.02.2012.g. u iznosu od 1.632,49 HRK, slijedom čega visina tužbenog zahtjeva nije sporna. Ugovorna odredba čl. 7. Ugovora o kreditu na temelju koje je tuženik naplatio naknadu za obradu kredita jasno je i razumljivo sastavljena te je tužitelj mogao procijeniti ekonomske i pravne posljedice koje iz sporne ugovorne odredbe za njega proizlaze. Spornom odredbom se na nedvojben način predviđa pravo tuženika i obveza tužitelja jednokratno podmiriti takve troškove u iznosu od 1,20%, a tužitelj je u trenutku sklapanja ugovora znao da će morati platiti naknadu i koliko ta naknada iznosi, kako ne spori ni samom tužbom i kako je uostalom potvrdio potpisom na Ugovoru o kreditu. U čl. 15. Ugovora o kreditu propisano je: „Potpisom na ovom Ugovoru Korisnik kredita u cijelosti prihvaća odredbe poslovnih uvjeta Banke, a naročito odredbe o kamatnim stopama i Odluke o visini naknade za uslugu Banke, kao i sve kasnije njihove izmjene i dopune“ (čl. 15. Ugovora o kreditu)“. Uostalom, sporna naknada je i prije sklapanja Ugovora o kreditu bila javno objavljena u Tarifi naknada tuženika te je upravo ta naknada sadržana u Ugovoru o kreditu. Sporna je odredba jasno i razumljivo sastavljena tako da je svaki prosječan potrošač mogao razumjeti. Ukoliko pak tužitelju nije bilo jasno što i koliko plaća na temelju odredbe o naknadi za obradu kredita bio je dužan od djelatnika banke tražiti pojašnjenja i sukladno načelu savjesnosti i poštenja koje obvezuje obje ugovorne strane da prilikom sklapanja ugovora postupaju na način koji je pravičan, iskren, transparentan i u duhu poštovanja međusobnih prava i interesa. Sporna ugovorna odredba jasna i razumljiva. Tužitelj je razumno morao shvatiti prirodu usluge obrade kredita, a osim toga razumjeti da ne postoji preklapanje ove naknade s drugim naknadama ili uslugama koje se u okviru Ugovora o kreditu naplaćuju. Da tužitelj razumije značaj koji sporna odredba ima u svom uobičajenom shvaćanju proizlazi i iz samih navoda tužbe kojima tužitelj pokušava osporiti tu ugovornu odredbu. Zakonom o zaštiti potrošača kao ni Zakonom

o potrošačkom kreditiranju u koji su implementirane odredbe navedene direktive nisu propisane obveze informiranja različite od onih navedenih u citiranim odredbama Direktive 2008/48. Odredbom čl. 5. st. 1. točka (i) Zakona o potrošačkom kreditiranju propisuje se da informacije koje pravodobno treba pružiti potrošaču sadrže, cit. „...sve druge naknade koje proizlaze iz ugovora o kreditu te uvjete prema kojima se te naknade smiju mijenjati.“ Slijedom navedenog, može se zaključiti da je tuženiku dopušteno obvezati potrošača na naplatu troškova u vezi s gospodarskom djelatnošću tuženika, kao što su troškovi infrastrukture ili osoblja, kako je to nesporno potvrđeno i u praksi Suda EU. Tužitelj u tužbi ističe navodnu ništetnost odredbe čl. 9. st.2. Ugovora o kreditu na temelju koje je tuženik imao pravo naplatiti naknadu za prijevremenu otplatu kredita. Spornom odredbom se međutim na nedvojben način predviđa pravo tuženika i obveza tužitelja jednokratno podmiriti troškove prijevremene otplate kredita, a tužitelj je u trenutku sklapanja ugovora znao da će morati platiti naknadu i koliko ta naknada iznosi, kako je uostalom potvrdio potpisom na Ugovoru o kreditu. Uostalom, sporna naknada je i prije sklapanja Ugovora o kreditu bila javno objavljena u Tarifi naknada tuženika te je upravo ta naknada sadržana u Ugovoru o kreditu. U tom smislu, nisu od utjecaja na ovaj postupak ni navodi tužitelja da bi mu naknadom za prijevremenu otplatu kredita bila nametnuta obveza kojom je tuženik stekao ne pripadajuću imovinsku korist budući da, kako je već rečeno, pitanje primjerenosti cijene ili naknade i usluge ili robe koju treba zauzvrat isporučiti, u smislu odredbi Direktive 93/13 EEZ izuzeto je iz provjere eventualne nepoštenosti budući da ne postoji nikakva tablica ili objektivan pravni kriterij koji bi mogli dati okvir i smjer provjere te primjerenosti. Slijedom navedenog, načelo transparentnosti, kako ga predviđa Direktiva 93/13 EEZ ne zahtijeva da se konkretni troškovi povezani s konkretnim uslugama pa tako i sa uslugama prijevremene otplate kredita prikažu na način na koji to insinuiira tužitelj, odnosno da tuženik detaljno navede što čini troškove prijevremene otplate kredita. Polazeći od naprijed navedenog, za zaključiti je da je sporna ugovorna odredba jasna i razumljiva. Tužitelj je razumno morao shvatiti prirodu usluge prijevremene otplate kredita, a osim toga razumjeti da ne postoji preklapanje ove naknade s drugim naknadama ili uslugama koje se u okviru Ugovora o kreditu naplaćuju. Sporna ugovorna odredba nije protivna Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ni moralu društva zbog čega nema razloga da se ocijeni nepoštenom. Tuženik nije u naknadu za prijevremenu otplatu kredita uračunao kamate za vrijeme od dana vraćanja kredita do dana kada ga je po ugovoru trebalo vratiti, a koja bi bila znatno viša od naplaćene naknade za prijevremenu otplatu kredita. Uslijed prijevremene otplate kredita suprotno izvorno ugovorenim uvjetima, tuženik trpi troškove i nastaje mu šteta. Ugovorena naknada za prijevremenu otplatu kredita stoga predstavlja unaprijed ugovorenu naknadu štete i troškova izravno povezanih s prijevremenom otplatom kredita s obzirom da bi stvarno utvrđivanje nastalog iznosa štete i troškova bilo povezano s nerazmjernim troškovima. Tuženik ističe prigovor zastare s obzirom da ništetnost nastaje ex tunc, od trenutka sklapanja ugovora.

3. Tijekom dokaznog postupka sud je izvršio uvid u Ugovor o namjenskom kreditu uz depozit br. 5140030250-64000084172/2007. (list 8-14 spisa) potvrdu Addiko Bank d.d. (list 15 spisa), Odluku o naknadama za usluge Hypo-Alpe-Adria Bank d.d. (list 261-288 spisa), Simulacija otplatnog plana do ugovorenog roka dospijeca (list 260 spisa), Presudu Općinskog suda u Đakovu, Stalne službe u Našicama (list 292-303 spisa) te je izveden dokaz saslušanjem tužitelja (list 35-36).

4. Na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno kao i svih dokaza zajedno, te na temelju rezultata cjelokupnog postupka, sukladno članku 8. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“, broj: 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 43/13, 89/14, 70/19, 80/22. i 114/22., 155/23, dalje u tekstu: ZPP) ovaj sud smatra da je tužbeni zahtjev osnovan.

5. Predmet spora je zahtjev tužitelja da sud utvrdi ništetnom odredbu u dijelu iz čl. 7. st. 1. i odredbu iz čl. 9. st. 2. Ugovora o namjenskom kreditu uz depozit br. 5140030250-64000084172/2007 te s tim u vezi zahtjev za isplatu plaćenog iznosa po toj osnovi.

6. Među strankama nije sporno da je tužitelj s tuženikom dana 5. veljače 2007. godine sklopio Ugovora o namjenskom kreditu uz depozit br. 5140030250-64000084172/2007 na iznos od 19.500,00 CHV u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju kreditora na dan korištenja kredita s rokom otplate od 8 godina. Nesporno je da je u čl. 7. predmetnog Ugovora o kreditu ugovorena naknada u visini od 1,20% od iznosa kredita, jednokratna, koja se naplaćuje unaprijed, kao i da je u čl. 9. st. 2. predmetnog Ugovora ugovoreno da korisnik može izvršiti prijevremenu djelomičnu i konačnu otplatu kredita te da se korisnik obvezuje izvršiti uplatu prema zaključnom obračunu Banke koja je ovlaštena zaračunati i naknadu sukladno poslovnoj politici Banke. Također nije sporno da je tužitelju naplaćena naknada za obradu kredita u iznosu od 1.063,13 HRK dana 13. veljače 2007., kao i da je tužitelju prilikom prijevremene otplate kredita naplaćena naknada u iznosu od 1.632,49 HRK dana 16. veljače 2012.

7. Sporno je osnova i visina tužbenog zahtjeva te osnovanost tuženikovog prigovora zastare.

8. U odnosu na tuženikov prigovor zastare potrebno je naglasiti da je isti u cijelosti neosnovan. Prema pravnom shvaćanju Vrhovnog sud Republike Hrvatske sa sjednice Građanskog odjela broj Su-IV-33/2022- 6 od 31. siječnja 2022., a vezano uz shvaćanje Su-IV-47/2020 od 30. siječnja 2020., zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora pa prema navedenom shvaćanju utužena tražbina tužitelja nije mogla zastarjeti budući bi zastarijevanje počelo teći tek pravomoćnošću ove presude.

9. U odnosu na okolnosti informiranja tužitelja i pregovaranja oko naknade za obradu kredita i naknade za prijevremenu otplatu kredita saslušan je tužitelj koji u svom iskazu navodi da je 2007. godine sklopio predmetni ugovor o kreditu radi adaptacije kuće odnosno, morao je sanirati krov, izmijeniti stolariju, a to je sve u kući u kojoj i danas živi s obitelji. Prilikom potpisivanja Ugovora nitko ga nije upozorio na dužnost plaćanja jednokratne naknade za obradu, niti mu je tko pojasnio pojedine odredbe ugovora o jednokratnim naknadama. Isto tako, nitko ga nije upozorio na dužnost naplate naknade za privremeno zatvaranje kredita. Prilikom ishoda kredita, priložio je svoje platne liste, te mu je zbog nužnosti adaptacije kuće bilo nužno jedino ishoditi taj kredit, te osobno ističe da je letimično pročitao Ugovor ali kao laiku u financijskom poslovanju mu nisu bile pojedine odredbe ugovora sve jasne, ali ih je morao prihvatiti

radi adaptacije. Navodi da u vrijeme sklapanja Ugovora nije bio nositelj OPG-a niti obrta, niti trgovačkog društva.

10. Uvidom u Ugovor o namjenskom kreditu uz depozit br. 5140030250-64000084172/2007 od dana 5. veljače 2007. (list 8-14 spisa) utvrđeno je da je tužitelj sklopio s tuženikovim prednikom citiranu Ugovor o kreditu na iznos od 19.500,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju kreditora na dan korištenja kredita s rokom otplate na 8 godina. Uvidom u čl. 7. Ugovora utvrđeno je da je ugovorena odredba prema kojoj se korisnik kredita obvezuje platiti naknadu, a prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja trenutačno iznosi 1,20%, jednokratno unaprijed, kao i da je u članku 9. st. 2. predmetnog Ugovora ugovoreno da korisnik kredita može izvršiti prijevremenu djelomičnu i konačnu otplatu kredita, ukoliko o toj namjeri obavijesti Banku najmanje 30 dana unaprijed. U tom slučaju korisnik kredita se obvezuje izvršiti uplatu prema zaključnom obračunu Banke koja je ovlaštena zaračunati i naknadu sukladno poslovnoj politici Banke.

11. Uvidom u Potvrdu Addiko Bank d.d. (list 15 spisa) utvrđeno je da naknada za obradu kreditnog zahtjeva za Ugovor o kreditu je naplaćena dana 13. veljače 2007. prilikom korištenja kredita u iznosu od 1.063,13 HRK. Naknada za prijevremenu otplatu kredita naplaćena je dana 16. veljače 2012. u iznosu od 1.632,49 HRK.

12. Sud je kao vjerodostojne prihvatio sve isprave koje su pročitane i u koje je izvršen uvid na glavnoj raspravi budući njihova vjerodostojnost nije dovedena u pitanje po parničnim strankama pri čemu je dokaznu snagu istih cijenio dovodeći ih u vezu s drugim dokazima.

13. U vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu bio je na snazi Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 96/03., dalje u tekstu: ZZP) te prema čijoj odredbi iz čl. 3. je propisano da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Nadalje, na temelju čl. 81. st. 1. i 2. ZZP-a propisano je da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Nadalje, st. 3. istoga čl. navodi da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, te je st. 4. istog čl. propisano da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Na temelju čl. 87. st. 1. ZZP-a propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništava, dok st. 2. navodi da ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe. Prema odredbi čl. 84. ZZP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni dopuštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive, s time da je odredbom čl. 4. st. 2. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima propisano da se

procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani te isporučene usluge i robe na drugoj strani, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Inače ugovorna odredba je jasna i razumljiva ako je ta odredba ne samo gramatički razumljiva, nego su potrošaču jasni ekonomski razlozi koji se nalaze u pozadini primjene te odredbe kako bi na temelju točnih i razumljivih kriterija mogao procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze, odnosno kako bi mogao sagledati koliki će biti iznos zaduženja čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu.

14. Na temelju dokaza izvedenih tijekom postupka, a polazeći od naprijed navedenih odredbi, proizlazi da su odredbe o naknadi za obradu kredita i naknadi za prijevremeno zatvaranje kredita iz čl. 7. i 9. st. 2. Ugovora o namjenskom kreditu uz depozit br. 5140030250-64000084172/2007 od dana 5. veljače 2007. ništetne.

15. Iz iskaza tužitelja proizlazi da je isti kredit utrošio adaptacije kuće odnosno, morao je sanirati krov, izmijeniti stolariju, a to je sve u kući u kojoj i danas živi s obitelji iz čega proizlazi da isti ima svojstvo potrošača u konkretnom ugovornom odnosu. Dakle, tužitelj je u smislu čl. 3. ZPP s tuženikom kao trgovcem sklopio predmetni Ugovor izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti dok s druge strane tuženik u tom ugovornom odnosu djelovao je u okviru svoje djelatnosti pa stoga sud izvodi zaključak da je predmetni Ugovor potrošački. Nadalje, tužitelj je izjavio da prilikom potpisivanja Ugovora nitko ga nije upozorio na dužnost plaćanja jednokratne naknade za obradu, niti mu je tko pojasnio pojedine odredbe ugovora o jednokratnim naknadama.

16. Na taj način je tuženik suprotno načelu savjesnosti i poštenja, prouzročio značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača zbog čega je odredba o naplati naknade za obradu kreditnog zahtjeva ništetna u smislu tada u vrijeme sklapanja Ugovora važeće odredbe čl. 81. ZPP-a. Nepoštenost predmetne odredbe temeljem čl. 81. ZPP-a posljedično povlači za sobom ništetnost onog djela odredbe čl. 7. Ugovora, koji se odnosi na jednokratnu naplatu naknade za obradu kreditnog zahtjeva pa je stoga odlučeno kao u točki I. izreke. Tuženik je, dakle, iskoristio svoj položaj "jače" ugovorne strane te je ugovorio naplatu naknade za odobrenje kredita u postotku od ukupnog iznosa kredita, radi čega je postupao potpuno suprotno načelu ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu, kao i protivno načelu savjesnosti i poštenja. Osim toga, tuženik u sadržaj Ugovora nije unio, a niti je objasnio tužitelju koji je to opravdani razlog zbog kojeg je bilo nužno ugovoriti plaćanje iste naknade i zašto visina naknade izravno ovisi o iznosu odobrenog kredita. Stoga tužitelj kao potrošač nedvojbeno nije imao utjecaja na sadržaj predmetne odredbe. Spornom ugovornom odredbom u biti je tuženik sam odredio visinu naknade za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, a bez da se o tome pojedinačno pregovaralo. Stoga je sporna ugovorna odredba zaista i prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dakle ista ista predstavlja nepoštenu odredbu u potrošačkom ugovoru, u smislu odredbi ZPP-a. Nadalje, odredba čl. 9. Ugovora o kreditu, koja visinu naknade za prijevremenu otplatu kredita čini ovisnom isključivo o odluci jednog ugovaratelja, bez istovremeno preciziranog označavanja na što se ista naknada odnosi, odnosno bez informacija o načinu određivanja te naknade, uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača jer dolazi do situacije da vjerovnik jednostrano određuje obvezu dužnika, koju promjenu dužnik ne može predvidjeti.

17. Odredba sadržana u čl. 9. Ugovora kojom je propisano da korisnik može izvršiti prijevremenu djelomičnu i konačnu otplatu kredita te da se korisnik obvezuje izvršiti uplatu prema zaključnom obračunu Banke koja je ovlaštena zaračunati i naknadu sukladno poslovnoj politici Banke je ništetna jer odredba čl. 9. Ugovora o kreditu, koja visinu naknade čini ovisnom isključivo o odluci jednog ugovaratelja, bez istovremeno preciziranog označavanja na što se ista naknada odnosi, odnosno bez informacija o načinu određivanja te naknade, uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača jer dolazi do situacije da vjerovnik jednostrano određuje obvezu dužnika, koju promjenu dužnik ne može predvidjeti. Tužitelju je prilikom zaključenja Ugovora o kreditu trebalo objasniti razloge ugovaranja takvih naknada i objasniti na što se ista točno odnosi, pojedinačno o tome pregovarati i na taj način tužitelju kao potrošaču omogućiti da pristane na takvu odredbu. Tuženik nikakvim dokazima nije osporio navode tužitelja da se o spornim ugovornim odredbama nije pojedinačno pregovaralo, već je utvrđeno da se u konkretnom slučaju radi o tipskom ugovoru, čime je nedvojbeno utvrđeno da se radi o unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru o kreditu u kojem tužitelj, kao korisnik kredita nije mogao utjecati na sadržaj odredbi Ugovora o kreditu koje se odnosi na obvezu plaćanja naknade za obradu kredita i naknade za prijevremenu otplatu kredita i visinu tih naknada. Slijedom svega navedenog, utvrđeno je također da je ugovorna odredba sadržana u čl. 9. Ugovora o kreditu ništetna, te je stoga odlučeno kao u točki III. izreke ove presude.

18. Također, kada je riječ o ispitivanju mogućeg postojanja znatnije neravnoteže, ono se ne može ograničiti na kvantitativno ekonomsko ocjenjivanje koje se temelji na usporedbi ukupnog iznosa transakcije (kredita) na koju se ugovor odnosi, s jedne strane, i troškova koji na temelju sporne odredbe terete potrošača, s druge strane. Naime, značajna neravnoteža može proizlaziti iz same činjenice da dovoljno ozbiljno oštećuje pravni položaj u koji je, na temelju primjenjivih zakonskih odredbi, stavljen potrošač kao stranka predmetnog ugovora, u obliku nametanja dodatne obveze koja nije predviđena dispozitivnim zakonskim propisima. Pri tome se ističe da niti odredbe čl. 1021. do 1024. ZOO-a ne predviđaju plaćanje naknade za obradu kredita, a takva obveza nije predviđena niti tada važećim Zakonom o bankama. Drugim riječima, iako nije bilo zabranjeno, niti na drugi način ograničeno, ugovaranje odredbe o naknadi za obradu kredita, nepovoljno je utjecalo na pravni položaj tužitelja kao potrošača u odnosu na onaj položaj koji je bio predviđen u dispozitivnom nacionalnom pravu.

19. Tuženik nikakvim dokazima nije osporio navode tužitelja da se o spornim ugovornim odredbama nije pojedinačno pregovaralo, već je utvrđeno da se u konkretnom slučaju radi o tipskom ugovoru, čime je nedvojbeno utvrđeno da se radi o unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru o kreditu u kojem tužitelj, kao korisnik kredita nije mogao utjecati na sadržaj odredbi Ugovora.

20. Posljedice ništetnosti proizlaze i iz čl. 323. st. 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 145/23 i 155/23; dalje ZOO), kojim je propisano da je u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protiv vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme

donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Prema odredbi čl. 1111. st. 1. ZOO kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi. Zaključno treba naglasiti da iz čl. 324. st. 1. ZOO-a proizlazi da ništetnost neke odredbe ugovora ne povlači za sobom ništetnost cijelog ugovora ako on može opstati bez ništetne odredbe, s tim da identično proizlazi i iz čl. 87. st. 2. ZZP. Štoviše iz čl. 324. st. 2. ZOO-a proizlazi da će ugovor ostati valjan čak i ako je ništetna odredba bila uvjet ili odlučujuća pobuda ugovora u slučaju kad je ništetnost ustanovljena upravo da bi ugovor bio oslobođen te odredbe i vrijedio bez nje.

21. Budući da je nesporan utuženi iznos, tuženik je dužan isplatiti tužitelju utužene iznose sa zateznom kamatom koja teče na pojedinačne iznose od izvršenih uplata do isplate primjenom čl. 1115. ZOO-a, obzirom da se tuženik koji je stekao navedene novčane iznose temeljem ništetnih odredaba koje je unio u sadržaj ugovora smatra nepoštenim stjecateljem stoga je sud iz navedenih razloga prihvatio tužbeni zahtjev za povratom novčanog iznosa od 141,10 EUR na ime naplaćene naknade za obradu kredita kao i iznosa od 216,67 EUR na ime naplaćene naknade prilikom prijevremene otplate kredita naplaćena naknada zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od dana izvršenih plaćanja pa do isplate. Visina stope zatezne kamate određena je na temelju Uredbe o visini stope zatezne kamate, kao i na temelju odredbe čl. 29. st. 2. ZOO. Slijedom toga, odlučeno je kao u točki II. i IV. izreke presude.

22. Odluka o troškovima parničnog postupka donesena je na temelju odredbe čl. 154. st. 1. i čl. 155. st. 1. ZPP-a jer je tuženik u cijelosti izgubio spor i dužan je protivnoj stranci naknaditi troškove izazvane vođenjem postupka. Visina tužiteljevih parničnih troškova određena je s obzirom na utvrđenu vrijednost predmeta spora i tužiteljev troškovnik primjenom Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj: 138/23 - dalje: OT), Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne novine" broj: 118/18 i 51/23), Uredbe o Tarifi sudskih pristojbi ("Narodne novine" broj: 37/23).

23. Tužiteljevi parnični troškovi sastoje se od troška sastava tužbe u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 7.1. OT), troška sastava podnesaka od 5. prosinca 2024. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 8.1. OT), troška zastupanja na ročištima 7. svibnja 2025. i dana 28. svibnja 2026., za svako u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 9.1. OT), kao i troška pristupa ročištu za objavu presude u iznosu od 100,00 EUR (Tbr. 9.3 OT), odnosno sveukupno 900,00 EUR. Na taj iznos obračunat je po Tbr. 46 PDV (25%) u iznosu od 225,00 EUR, stoga ukupno priznati trošak tužitelju iznosi sveukupno 1.125,00 EUR.

24. Tužitelj je odbijen za zatraženi trošak sudske pristojbe na tužbu i na presudu u iznosu budući da iste nisu niti plaćene. Zahtjev tužitelja za naknadu troška za dopis tuženiku od 10. lipnja 2024. u iznosu od 50,00 EUR sud je odbio kao neosnovan.

Našice, 12. lipnja 2026.

SUDAC
Dario Ručević

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ovog rješenja dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana primitka istog. Žalba se podnosi putem ovog suda, a o istoj odlučuje nadležni drugostupanjski sud.

DNA:

1. Pun. tužitelja
2. Pun. tuženika

Broj zapisa: **9-30889-58176**

Kontrolni broj: **0ea07-02491-e910c**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Đakovu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.